

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 38/2016
21.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.П., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., адвокат А.И., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 47/10 од 01.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1138/15 од 24.11.2015. године, у седници већа одржаној 21.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 47/10 од 01.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1138/15 од 24.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 47/10 од 01.07.2015. године, окривљени Д.Н. и М.П., су оглашени кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4. Кривичног законика, па су им изречене условне осуде тако што им је утврђена казна затвора у трајању од по једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од четири године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело. Истом пресудом окривљенима је изречен и посебан услов, те су окривљени обавезани да у року од једне године од правноснажности пресуде оштећеном предузећу „М.“, надокнаде штету у износу од 30.535.205,94 динара, те је истовремено одређено да ће се условна осуда опозвати, а да ће окривљени бити упућени на издржавање казне затвора уколико наведени услов не испуне у предвиђеном року. На основу члана 258. ЗКП, суд је оштећена предузећа „G. F.“, „S. A. A. T. F.D.“ ДП „Ж.“, ДОО З. „Г. Ф. Ф.“, „З. з. б.“ и „ДОО Д.“, са имовинскоправним захтевом у целини, а оштећеног „М.“, је са непризнатим делом имовинскоправног захтева упутио на грађанску парницу.

Чланом 262. у вези члана 261. ЗКП, суд је обавезао окривљене да свако од њих плати трошкове кривичног поступка у износу од 150.089,96 динара, као и

паушал у износу од по 5.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1138/15 од 24.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених и Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног М.П., адвокат А.И., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело које му се оптужницом ставља на терет или их укине и предмет врати првостепеном или апелационом суду на поновно суђење, као и да се одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗПП, одржао седницу већа, у којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног М.П., у захтеву за заштиту законитости наводи да је у изреци првостепене пресуде означено да су окривљени од оштећеног предузећа „М.“ купили семенски кукуруз по профактурама од 02.04.2002. године, 05.06.2002. године и 24.03.2003. године, када је рачун њиховог предузећа ДОО „Ф.“, већ био у блокади, иако је ова тврдња нетачна и у супротности са доказима изведеним у току поступка и то са дописом Народне банке Србије и налазом и мишљењем вештака економске струке, те да је самим тим, неоснован закључак нижестепених судова да су окривљени са умишљајем, као одговорна лица у наведеном предузећу грубо повредили своје овлашћење у погледу управљања, располагања и коришћења имовином, а све у намери прибављања противправне имовинске користи за своје предузеће. Да код окривљених није постојао умишљај за извршење предметног кривичног дела нити намера за прибављање противправне имовинске користи за своје предузеће и да је исказани губитак ДОО „Ф.“ био последица неповољних тржишних услова, према наводима захтева, указују искази сведока Љ.К. и Ж.А., који су навели да је оштећени са ДОО „Ф.“, закључио уговоре како би се тој фирми помогло да измири своје дуговање према оштећеном, те да је наведено предузеће делимично извршило уговорене обавезе истичући да је искључиви разлог за издавање менице оштећеном од стране ДОО „Ф.“ у току 2003. године било то што су акцептни налози као вид плаћања и обезбеђења плаћања законским прописима били укинута, а не намера окривљених да се оштећени обмане. У захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да ниједним документом није било утврђено да ће обавезе ДОО „Ф.“ према „М.“ бити приоритетне, те да самим тим новац добијен продајом кукуруза који је добијен од оштећеног није морао бити усмерен за плаћање дуга оштећеном, затим да поступање окривљених није било противправно, већ у оквирима законске регулативе, те да следствено томе окривљени нису прибавили противправну имовинску корист свом предузећу. Из свега наведеног, према ставу браниоца, произлази да је на штету окривљеног М.П., повређен кривични закон јер чињење

окривљеног, за које је побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим није кривично дело, што представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног свој став да дело окривљеног за које је оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело заснива на сопственој оцени изведених доказа и својим чињеничним закључцима везано за постојање умишљаја и намере код окривљеног да инкриминисаним радњама свом предузећу прибави противправну имовинску корист као и за противправност његовог поступања, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, због чега бранилац окривљеног иако истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.П., оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**